



Musíme pořadatelkám vyjádřit svůj obdiv, říkají redaktorky festivalového zpravodaje Klára Měsíčková a Martina Bubíková

OPAVA - Na letošním ročníku festivalu studentské a amatérské tvorby Na cestě, který se v Opavě uskutečnil v uplynulých dnech, působila také redakce festivalového zpravodaje. Její zásluhou mohli mít v rukou diváci jednotlivých představení poutavě dělanou publikaci, v níž se dočetli nejen o tom, co festival nabídl v předchozím dni, hodnocení představení či rozhovory, ale hlavně na co zajímavého jsou diváci zváni v ten který den.

Mezi aktivní redaktorky zpravodaje patřily i Klára Měsíčková a Martina Bubíková, studentky oboru Teorie a dějiny dramatických umění Palackého univerzity v Olomouci. Právě je jsme vyrušili před začátkem představení Prezidentky v Loutkovém divadle SVČ a požádali o pár slov. Protože toho dívky mají společného více, třeba to, že obě žijí v Uherském Hradišti, první otázka se přímo nabízela:

Jak jste se daly dohromady?

Martina: „My se známe už dlouho, společně studujeme. (Klára se smíchem dodává: „Už asi sto let.“). Redakčně to ale poprvé bylo až na letošní 39. Letní filmové škole, kde jsme dělaly Filmové listy. Naším úkolem byly reportáže z vernisáží, informace z tiskovek, ankety, úvody k filmům, rozhovory s osobnostmi. Prostě nás tam hodili do vody a plavte. Pracovaly jsme od nevidím do nevidím, ale stálo to za to, vyzkoušely jsme si úplně vše.“

Co vás přivedlo do Opavy?

Klára: „Na začátku letošního semestru jsme hledaly, co dělat mimo školu. Na nástěnce nás

zaujala výzva Chcete do Opavy?, přečetly jsme si, o čem to je, napsaly email a dnes jsme tady. Shodly jsme se, že právě na takovém festivalu by se daly předchozí zkušenosti využít.“

Co je vaším úkolem?

Martina: „Naším úkolem je hodnotit představení, napsat o něm recenzi. Samozřejmě, že na to nejsme jen my dvě, ale je nás víc, od nás z Olomouce je zde třeba ještě Hana Rubišarová, jsou tu lidé z redakce Divadelní báze Tereza Tylová nebo Silvie Nováková a další. I tak je to náročné, včera jsem šla spát až ve dvě ráno a to ani nebudu mluvit o těch kilometrech nachozených přecházením mezi představeními.“

Klára: „My dvě se zaměřujeme hlavně na divadlo, k tomu máme samozřejmě nejbližší. Ale psaly jsme i o autorském čtení v Evženovi nebo kritiku na film Skoro úplně vymyšlený film.“

Je velký rozdíl hodnotit divadlo nebo film?

Martina: „Hodnotit divadlo a hodnotit film je veliký rozdíl. Myslím, že pro mne je analyzovat film jednodušší. Složitost divadla je v neopakovatelnosti možnosti proniknout do hloubky, nahlédnout pod povrch. Máme obě k němu velký respekt. Samozřejmě také jinak přistupujeme k amatérskému či studentskému divadlu a jinak k divadlu hranému profesionálními herci.“

Prozradíte nám, co vás mile překvapilo a co naopak zklamalo?

Klára i Martina: „V dobrém slova smyslu byl pro nás překvapením Buranteatr a jeho Antonín Huvar. Viděly jsme už jeho jiné představení - Obraz - a tohle byla sázka na jistotu, která předčila naše očekávání. Určitě jsme ale více očekávaly od Skoro úplně vymyšleného filmu. Dělali ho u nás v Olomouci a něco jsme o něm už slyšely. Byl ale pro nás rozčarováním, spíše negativním. Za zklamání ale považujeme, že se nakonec nehrálo Utrpení knížete Sternenhocha polského souboru Theatr Bez Paniky. Sice jsme se polštiny obávaly, ale přesto nás zahraniční nastudování Ladislava Klímy hodně zajímalo.“

Jak se vám vlastně na festivalu Na cestě líbí?

Klára: „Já mám určité zkušenosti s přípravou divadelního představení a herectvím, Martina se věnuje dramaturgii, tak obě musíme holkám, které to tu celé táhnou (Tereza Starostková a Šárka Lisová, pozn. autora), vyjádřit svůj obdiv. Je to šílené břímě zajistit všechno, co je potřeba, co takový multižánrový festival vyžaduje. Ale vše se jim daří, festival plyne bez zádrhelů a je tu příjemně.“